

死の設計図

Δεάμυσση

D E A T H P R I N T

SPECIAL EPISODE : THE ASHES OF ADACHI

DEATHPRINT SPECIAL EPISODE

แปดนภะ

(ภาคพิเศษ) : เถ้าถ่านแห่งอาดาจิ

DEATHPRINT (Special Episode) : The Ashes of Adachi

WRITTEN BY

JONINX

TENSOR FRONTIER HORIZONS PRESS

“บนโต๊ะตราฟต์ ทุกเส้นหมึกที่ลากลงไปคือพันธสัญญาทางวิศวกรรม... แต่
ผมไม่เคยล่วงรู้เลยว่า แบบแปลนที่เราร่วมกันวาดขึ้นด้วยความเชื่อมั่น จะ
กลายเป็นจุดเริ่มต้นของโศกนาฏกรรมที่ไม่มีวันหวนกลับ”

— ฮาเซงาวะ เร็นจิ (ตราฟต์แมน สำนักงานออกแบบมูราตะ)

“ตึกทุกหลังมีวิญญาณ และพิมพ์เขียวทุกแผ่นมีราคาที่ต้องจ่าย... เมื่อความ
อยู่ดีธรรมถูกซ่อนไว้ใต้ผืนคอนกรีต ปากกาในมือเรานี้แหละที่จะเป็นตัว
ตัดสิน”

— สึโตะ เคียวสึเกะ (ตราฟต์แมน สำนักงานออกแบบมูราตะ)

แปลมรณะ (ภาคพิเศษ) : เล่าถ่านแห่งอาดาจิ

DEATHPRINT Special Episode : The Ashes of Adachi

ฉบับขยายความสมบูรณ์แบบระดับวรรณกรรมสากล (Expanded Master Edition)

ผู้เขียน: JONINX (Sakulphong Nitichodtragoon)

Facebook Page: JONINX

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดย JONINX

ห้ามลอกเลียนแบบ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย: สำนักพิมพ์ เทนเซอร์ ฟรอนเทียร์ ฮอไรซอนส์ (TFH Press)

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2026

รายนามตัวละคร

DRAMATIS PERSONAE

ฮาเซงาวะ เร็นจิ (長谷川 蓮司) — กราฟต์แมน สำนักงานออกแบบมูราตะ

ชายหนุ่มผู้รักในงานสถาปัตยกรรมและยึดมั่นในสัจจะวิศวกรรม มีสายตาเฉียบคมในการมองเห็นจุดบกพร่องของโครงสร้าง ทำงานเคียงข้างสึโตะบนโต๊ะกราฟต์คู่ขนานด้วยมิตรภาพและความเชื่อมั่น

สึโตะ เคียวสึเกะ (須藤 恭介) — กราฟต์แมน สำนักงานออกแบบมูราตะ

คู่หูร่วมโต๊ะกราฟต์ของเร็นจิ อัจฉริยะด้านการคำนวณโครงสร้างและพลศาสตร์รับแรง ภายนอกดูเรียบง่ายและเฉียบคม แต่ลึกๆ แฝงกับความลับดำมืดและบาดแผลจากการเสียชีวิตอันเป็นปริศนาของบิดา

สึโตะ เคนจิ (須藤 健二) — อดีตหัวหน้าวิศวกรโครงสร้าง (บิดาของเคียวสึเกะ)

วิศวกรผู้เที่ยงตรงที่ปฏิเสธการเซ็นอนุมัติอาคารผิดมาตรฐานในยุคฟองสบู่ปี 1988 ยืนหยัดในจรรยาบรรณจนกระทั่งจบชีวิตลงบนท้องควมทาวเวอร์เครนอย่างมีเงื่อนไข ทิ้งรอยหึกแดงไว้บนพิมพ์เขียว

คุริฮาระ เซอิจิ (栗原 清一) — เจ้าของร้านกาแฟ 'ซาโยคุ' (อดีตวิศวกรงานระบบ)

อดีตวิศวกรของโตโตะคอนสตรัคชั่น ผู้ล่วงรู้ประวัติศาสตร์ด้านมืดของเครือข่ายชินเซย์ คอยเฝ้ามองให้คำปรึกษา และเตือนสติเด็กหนุ่มทั้งสองจากโศกนาฏกรรมร้านกาแฟโบราณ

ผู้อำนวยการมูราตะ (村田 所長) — ผู้อำนวยการสำนักงานออกแบบมูราตะ

สถาปนิกรุ่นใหญ่ย่านคันดะ ผู้มอบโอกาสให้เร็นจิและเคียวสึเกะได้จับปากกาเขียนแบบ จุดเริ่มต้นของมิตรภาพและเส้นทางคู่ขนานบนโต๊ะกราฟต์

คิริชิมะ ฮิโรโตะ (桐島 浩人) — ผู้บริหารระดับสูงกลุ่มทุนชินเซย์

นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ผู้ทรงอิทธิพล ผู้อยู่เบื้องหลังการลดสเปกโครงสร้างเพื่อเร่งกำไรมหาศาล และเป็นต้นเหตุของความอยุติธรรมที่ตามหลอกหลอนตระกูลสึโตะ

สารบัญ

TABLE OF CONTENTS

บทนำ: โต๊ะร่างแปดปีก่อน <i>The Drafting Table Eight Years Ago</i>	1
บทที่ 1: โต๊ะร่างคู่ขนาน <i>The Parallel Drafting Tables</i>	12
บทที่ 2: โครงการที่ชื่ออาดาจิ <i>The Project Named Adachi</i>	34
บทที่ 3: เด็กชายบนทาวเวอร์เครน <i>The Boy on the Tower Crane</i>	55
บทที่ 4: ปีที่ความไว้วางใจเติบโต <i>The Year of Growing Trust</i>	75
บทที่ 5: รายงานที่ถูกทำให้หาย <i>The Erased Inspection Report</i>	105
บทที่ 6: คู่ฮาระกับลายเซ็นที่สกปรก <i>Kurihara and the Tainted Signature</i>	131
บทที่ 7: แฟ้ม Project K <i>The Project K Dossier</i>	152
บทที่ 8: คืนที่ไฟลบชื่อคน <i>The Night Fire Erased Names</i>	174
บทที่ 9: เถ้าถ่านและความเข้าใจผิด <i>Ashes and the Fatal Misconception</i>	200
บทที่ 10: การระบุตัวตนของคนตาย <i>Identification of the Deceased</i>	222
บทที่ 11: ผู้รอดชีวิตที่ไม่เหลือชีวิตเดิม <i>The Survivor Without a Former Life</i>	244
บทที่ 12: ร้านกาแฟซาโฮคุ <i>The Sahoku Kissaten</i>	274
บทที่ 13: คุโรซาวะเข้าสู่เงามืด <i>Kurozawa Descends into Shadow</i>	305
บทที่ 14: คนสองคนที่ไม่รู้ว่าอีกคนยังเดินอยู่ <i>Two Souls Walking Unbeknownst</i>	330
บทส่งท้าย: พิมพ์เขียวแผ่นแรก <i>The First Blueprint</i>	354

สารจากผู้เขียน

AUTHOR'S NOTE

แด่นักอ่านทุกท่านที่ร่วมก้าวเข้าสู่มิติแห่งนิตสถาปัตยกรรมและปริศนาแบบแปลน...

• สำหรับผู้อ่านที่ติดตาม ‘แปลนมรณะ’ เล่ม 1-4 จนจบสมบูรณ์:

นวนิยายภาคพิเศษ “เถาถ่านแห่งอาดาจิ” เล่มนี้ คือจิ๊กซอร์ชิ้นสำคัญที่สุดที่ถูกเก็บงำไว้ในเงามืดมาโดยตลอด เรื่องราวจะพาท่านย้อนเวลากลับไปสู่แปดปีก่อน เพื่อร่วมเป็นประจักษ์พยานในการพบกันครั้งแรกบนโต๊ะตราฟต์คู่ขนาน เผยเบื้องลึกแห่งมิตรภาพอันบริสุทธิ์ บาดแผลที่ไม่อาจลบเลือน และปฐมบทการถือกำเนิดของ “สถาปนิกเงา” ก่อนที่นครจำลองจะลุกไหม้เป็นจุล

• สำหรับผู้อ่านที่เริ่มต้นการเดินทางด้วยเล่มนี้เป็นเล่มแรก:

ท่านสามารถซึมซับเรื่องราวปฐมบทนี้ได้ทันทีในฐานะจุดเริ่มต้นตามลำดับเวลา ทว่าเพื่อรรถรสความระทึกขวัญและการสืบสวนเชิงโครงสร้างอย่างเต็มขีดสุด ผู้เขียนขอแนะนำให้ท่านเปิดอ่านควบคู่หรือติดตาม แปลนมรณะ เล่ม 1-4 ร่วมด้วย เพื่อสัมผัสพลังแห่งการปะติดปะต่อเบาะแสและปริศนาพิมพ์เขียวมรณะได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด

JONINX

กันยายน 2026

บทนำ: โต๊ะตราฟต์เมื่อแปดปีก่อน

The Drafting Table Eight Years Ago

กลิ่นของย่านคันตะในปลายฤดูใบไม้ร่วง คล้ายคลึงกับกลิ่นของเศษ
เหล็กที่ถูกทิ้งตากละอองฝนจนขึ้นสนิม

มันไม่ใช่ย่านที่โอ้อ่าทันสมัยอย่างรปปงิ หรือสว่างไสวด้วยแสงไฟ
นีออนตลอดคืนอย่างชินจูกุ หากแต่คันตะเป็นย่านที่จมดิ่งอยู่กับอดีต ตึกแถว
โครงสร้างคอนกรีตผสมไม้เตี้ย ๆ ที่สร้างขึ้นตั้งแต่ยุคโชวะเรียงรายเบียดเสียด
กันตามตรอกแคบ รางรถไฟสายชูโอโยกระดืบพาดผ่านเหนือศีรษะ ส่งเสียง
กึกกักสะเทือนเลือนลั่นลงมายังพื้นผิวถนนทุกครั้งที่ขบวนรถไฟแล่นผ่าน และ
ในทุกเช้าตรู่ ลมหนาวจากทิศเหนือจะพัดพากลิ่นน้ำซูปโซบะ กลิ่นหมักพิมพ์
จากดงร้านหนังสือมือสองจิมโบโจ ผสมปนเปกับกลิ่นควันไอเสียและควันบุหรื
จาง ๆ ตลบอบอวลอยู่ในชั้นบรรยากาศ

เช้าวันจันทร์ต้นเดือนตุลาคม ค.ศ. 2018 เป็นเช้าวันแรกในชีวิตการ
ทำงานของ ฮาเซงาวะ เร็นจิ

ในวัยยี่สิบสามปี เร็นจิเพิ่งก้าวพ้นรั้วคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาหมาด
ๆ เสือสูททำงานสีเทาเข้มตัวใหม่เอี่ยมที่แม่ซื้อให้ยังคงมีกลิ่นแป้งซักรีดติดอยู่
ตรงปกคอเสื้อ รองเท้าหนังสีดำขัดเงาแวบจนสะท้อนเงา เขาเดินก้าวขึ้นบันได

ไม้แคบชั้นที่ส่งเสียงเอี้ยดฮึดขึ้นสู่ชั้นสองของอาคารพาณิชย์เก่าคร่ำครี ป่า
ยยะคริลิกสีขาวขุ่นข้างประตูมีรอยแตกร้าวพาดผ่าน ตัวอักษรสีดำที่สกรีนไว้
เขียนว่า 'สำนักงานสถาปัตยกรรมและการออกแบบมูราตะ'

สำนักงานแห่งนี้มีขนาดเพียงสิบห้าสี่เหลี่ยม ห้าเหลี่ยม ออกแนบไปด้วยชั้นหลัก
ที่แออัดไปด้วยม้วนกระดาษไขและแฟ้มเอกสารสีน้ำตาลจางแทบไม่มีที่ว่างให้
หายใจ แสงแดดสลัวของฤดูใบไม้ร่วงส่องลอดผ่านหน้าต่างบานเกล็ดกระจก
ผ้าเข้ามา ทาบเงาซึ่งทรงลงบนพื้นกระเบื้องยางสีเทาที่กระดก

มูราตะ โคอิจิ ชายชราวัยเฉียดหกสิบ สถาปนิกชั้นหนึ่งผู้มีผมขาวแซม
และสวมแว่นสายตากรอบหนาเตอะ กำลังยืนคืบซึกาเรตต์อยู่ข้างหน้าต่าง
เขาหันมามองพนักงานใหม่ด้วยแวตาดูเฉยชาปนเหนียวล้า ก่อนจะขี้นปลาย
มวนบุหรี่ปู่ที่โต๊ะตรงพืดไม้สนตัวยาวที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลางห้อง

"วางกระเป๋าแล้วเริ่มงานได้เลย ฮาเซงวะ" น้ำเสียงของมูราตะแหบแห้ง
คล้ายเศษกระดาษทราย "งานแรกของแกคือการเคลียร์แบบสถาปัตยกรรม
ของอาคารพาณิชย์เก่าห้าชั้นย่านนิฮงบาชิ เจ้าของต้องการดัดแปลงเป็นโฮส
เทลราคาประหยัด แต่แบบเดิมที่เทศบาลส่งมาให้ดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่าง
ตุกติกอยู่ แกตรวจทานระบบระบายอากาศและช่องบริการดูหน่อยซิ"

มูราตะโยนพึมพำเขี้ยวพาทย์เล่นหนาจนบนโต๊ะฝั่งขวา

และตรงข้ามกับโต๊ะตัวนั้น... ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ก่อนแล้ว

เขาคือ สึโตะ เคียวสุเกะ วัยยี่สิบสี่ปี

สึโตะแก่กว่าเร็นจิหนึ่งปี และเพิ่งเข้ามาทำงานที่สำนักงานแห่งนี้ได้ไม่กี่
เดือน ทว่าบรรยากาศรอบตัวเขากลับไม่มีความประหม่าของเด็กจบใหม่หลง

เหลืออยู่เลยแม้แต่หน่อย เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำตัวโคร่งที่พับแขนขึ้น ลวก ๆ ผมเผ้าสีดำสนิทปรกหน้าผาก ดวงตาเรียวกมกริบดุจเหยี่ยวที่ดูเย็นชาและเบื่อหน่ายต่อโลก สองขายาวพาดไขว่ห้างอยู่บนคานไม้ไผ่โตะเขียนแบบ ในมือขวาควงดินสอกดไส้ 0.5 มิลลิเมตรด้ามพลาสติกสีดำราคาถูกหมุนวนไปมาระหว่างร่องนิ้วด้วยความเร็วสม่ำเสมอเป็นจังหวะ

โตะเขียนแบบของสีโตะเต็มไปด้วยความระเกะระกะ กองกระป๋อง กาแฟดำสำเร็จรูปยี่ห้อบอสที่ดื่มหมดแล้ววางซ้อนกันเป็นทรงกรวยสูง ที่เขี่ยบุหรี่แก้วอัดแน่นไปด้วยก้นบุหรี่เมวิอุส และเศษผงยางลบที่ถูกป็นเป็นก้อนเล็ก ๆ เกลื่อนกลาด ตรงข้ามกับโตะฝั่งเร็นจิที่จัดวางอุปกรณ์ทุกชิ้นอย่างมีระเบียบวินัย ไม้ที่สแตนเลสวางขนานกับขอบโตะ ดินสอกดเรียงตามความเข้มไล่จาก 2H ถึง 2B และหนังสือ 'พระราชบัญญัติมาตรฐานอาคาร' เล่มหนาบางเคียงข้าง

ในสายตาของเร็นจิในเช้าวันนั้น สีโตะ เคียวสุเกะ เป็นเพียงสถาปนิกหนุ่มรุ่นพี่ผู้เจียบขริ่ม ไม่ค่อยพูดจา และไม่เคยมือปากเล่าถึงครอบครัวหรืออดีตของตนเองให้ใครฟัง ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติจนเร็นจิไม่อาจละสายตาได้—คือความเร็วในการกวาดสายตาอ่านแบบก่อสร้างของสีโตะ

สีโตะสามารถเปิดแปลนโครงสร้างที่ซับซ้อนสืบทกว่าหน้า แล้วชี้จุดผิดพลาดของการถ่ายแรง หรือจุดที่ตัวเลขระยะร่นคลาดเคลื่อนได้ภายในเวลาไม่ถึงสามนาที ชนิดที่แม้แต่มูราตะยังต้องหรีตามองด้วยความทึ่ง

"ยินดีที่ได้ร่วมงานครับ ผมฮาเซงาวะ เร็นจิ เพิ่งเริ่มงานวันแรก ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ" เร็นจิเอ่ยทักทายอย่างสุภาพพลางค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

สีโตะเพียงแค่เหลือบตามองผ่านปอยผมสีดำ ชายหนุ่มไม่ยิ้ม ไม่พยักหน้า เพียงแค่หมุนควงดินสอในมือให้หยุดลงตรงปลายนิ้วชี้ แล้วเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำเรียบเฉย

"ถ้าไม่อยากให้แบบที่เขียนถูกฉีกทิ้ง อย่าใช้หมึกซึมลากเส้นก่อนคำนวณระยะรันจริง"

นั่นคือประโยคแรกที่สีโตะพูดกับเขา

เร็นจิไม่ได้ตอบโต้อะไร เขาดึงเก้าอี้ไม้ตัวกลมออกมานั่ง กางพิมพ์เขียวอาคารนิชบาซึออกบนโต๊ะกราฟต์ฝั่งตนเอง แสงแดดยามสายส่องสะท้อนผิวกระดาษพิมพ์เขียวสีน้ำเงินเข้ม เร็นจิหยิบไม้สเกลสามเหลี่ยมและดินสอ 2H ขึ้นมา เริ่มต้นลากเส้นตรวจสอบมิติของทางหนีไฟและช่องท่อระบบอาคารที่ละเซนติเมตรอย่างตั้งใจ

ทว่าเพียงไม่ถึงสองชั่วโมง คิ้วของเร็นจิก็กเริ่มขมวดเข้าหากันจนเป็นปมลึก

"แปลกมาก..." เร็นจิพิมพ์กำกับตัวเองเบา ๆ สายตาจ้องอยู่ที่แปลนชั้นสามและชั้นสี่

"มีอะไรแปลก?" เสียงของสีโตะดังข้ามฝั่งโต๊ะกราฟต์มา ชายหนุ่มรุ่นพี่ยังคงก้มหน้าเขียนแบบของตนเองโดยไม่เงยขึ้นมอง

เร็นจิชีปลายดินสอลงบนกระดาษ "ช่องชาฟต์ท่อระบบแกนกลางอาคารครับ แปลนเดิมระบุขนาดแปดสิบเซนติเมตรคุณหนึ่งเมตรยี่สิบเซนติเมตร ว่างทะลุจากชั้นใต้ดินชั้นสู่ดาดฟ้า แต่ในแบบดัดแปลงที่ผู้รับเหมา

แนบมาขออนุญาต ช่องนี้กลับถูกตีกรอบปิดด้วยแผ่นยิปซัม แล้วลดหน้าตัด เหลือเพียงสี่สิบเซนติเมตร เพื่อขโมยพื้นที่ไปขยายห้องพักด้านข้าง”

“แล้วมันแปลกตรงไหน” สี่โตะถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ผู้รับเหมาทุกคนก็ทำแบบนี้ทั้งนั้น ขโมยพื้นที่ส่วนกลางมาเพิ่มตารางเมตรขายห้องพัก”

“แต่มันขัดกับความปลอดภัยอาคารชัดเจนเลยครับ!” เร็นจิขึ้นเสียงเล็กน้อย แวดตาหลังกรอบแว่นเต็มไปด้วยความจริงจัง “ช่องท่อนี้มันอยู่ประชิดบันไดหนีไฟหลัก ถ้าข้างล่างเกิดไฟไหม้ขึ้นมาแล้วไม่มีประตูกันไฟลาม ช่องท่อแคบๆ นี้จะกลายเป็นปล่องเตาเผาทันที ควันพิชกับความร้อนจะถูกดูดพุ่งขึ้นชั้นบน คนที่หนีเข้าบันไดหนีไฟจะสำลักควันตายกันหมด... ถ้าเกิดเรื่องขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบชีวิตพวกเขาครับ”

สี่โตะหยุดมือที่กำลังเขียนแบบ ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นสบตากับเร็นจิ ดวงตาเรียวกู่นั้นเย็นเยียบดุจผิวน้ำในบึงน้ำแข็ง

“นายยังเด็กเกินไป เร็นจิ” สี่โตะเอ่ยเสียงเรียบ “นายคิดว่ามาตรฐานอาคารพวกนั้นถูกเขียนขึ้นมาเพื่อปกป้องชีวิตมนุษย์จริง ๆ จังหรือ?”

เร็นจิจะงัก “ถ้าไม่ได้เขียนเพื่อปกป้องชีวิต แล้วจะเขียนขึ้นมาเพื่ออะไรครับ?”

“เพื่อเป็นกระดาษซับเลือดให้พวกมีอำนาจต่างหาก” สี่โตะแสร้งยิ้มบาง ๆ ที่มุมปาก รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความขมขื่นอันลึกซึ้ง “มาตรฐานพวกนั้นจะมีค่า ก็ต่อเมื่อคนที่มีความอดทนเลือกที่จะปฏิบัติตามมัน แต่ในโลกความจริง ถ้าผลกำไรมันมากพอ ผู้รับเหมาที่แค่จ่ายเงินใต้โต๊ะให้เจ้าหน้าที่เขต

ข้าราชการก็แค่แกล้งทำเป็นมองไม่เห็น และกฎหมายที่นายบูซาก็จะกลายเป็นเพียงเศษกระดาษที่ไร้ค่าทันที"

"ผมไม่ยอมรับเรื่องแบบนั้นหรอกครับ" เร็นจิตอบอย่างหนักแน่น จ้องตาสีโตะอย่างไม่ยอมแพ้ "กฎหมายอาจมีช่องโหว่ คนอาจจะคิดโกง แต่ถ้าเรายอมก้มหัวให้การลดสเปกตั้งแต่บนโต๊ะเขียนแบบ เราก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ส่งพวกเขาไปตาย ถ้าวันข้างหน้าตึกนี้เกิดไฟไหม้ แล้วมีคนตายเพราะช่องท่อที่ถูกบีบแคบ... คนที่ต้องแบกตราบาปคนแรก ก็คือสถาปนิกที่จรดปากกาเซ็นรับรองแบบครับ"

สีโตะนิ่งเงียบไปชั่วครู่ แวตาคมกริบของเขาวาวโรจน์ขึ้นมาวูบหนึ่ง คล้ายกับมีเปลวไฟบางอย่างถูกจุดขึ้นในความมืด

แทนที่จะโต้เถียงต่อ สีโตะกลับลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินอ้อมโต๊ะกราฟต์มายืนข้างเร็นจิ กลืนคว้นบุหรืจาง ๆ ลอยมาเตะจมูก เขาเอื้อมมือคว้ากระดาษไขแผ่นใหม่มาวางทาบลงบนแปลนของเร็นจิอย่างรวดเร็ว

"ถ้านายอยากปกป้องชีวิตคนจริง ๆ การเทศนายาวเหยียดไม่เคยช่วยใครได้หรอก เร็นจิ" สีโตะเอ่ยพลางดึงดินสอ 2B ออกมาจากมือของเร็นจิ "ดูนี่... ถ้านายขยายช่องท่อออกไปดื้อ ๆ เพื่อให้ถูกกฎหมาย เจ้าของตึกจะปฏิเสธแบบของนายทันที และเขาจะไปจ้างสถาปนิกคนอื่นที่ยอมเซ็นหลักฐานลับตาให้เขาแทน สุดท้ายคนในตึกก็ตายอยู่ดี"

สีโตะจรดปลายดินสอลงบนกระดาษไข ลากเส้นด้วยความเร็วและน้ำหนักมือที่เฉียบขาดจนเกิดเสียง ซี... ซี...

"เราต้องปิดระบบใหม่" สี่โตะอธิบายไปพร้อมกับปลายดินสอที่พุ่งทะลวงผ่านผืนกระดาษ "เราแยกท่อระบายควันออกจากช่องท่อน้ำทิ้ง ดึงแนวท่อดูดอากาศเสียออกไปปล่อยที่ชายคาด้านหลัง แล้วใช้ช่องว่างใต้ชานพักบันไดเดิมทำหน้าที่เป็นห้องดักแรงดันบวก ติดตั้งบานเกล็ดระบายแรงดันแบบกลไกที่ไม่ต้องใช้ไฟฟ้า ถ้าไฟไหม้ แรงดันอากาศจากภายนอกจะกดควันไม่ให้ดันเข้ามาในโถงบันไดหนีไฟ พื้นที่ห้องพักของเจ้าของตึกยังเท่าเดิม แต่คนข้างในจะรอดตายได้จริง"

เร็นจิก้มมองเส้นสายที่สี่โตะสเก็ตช์ขึ้นมาด้วยความตกตะลึง

มันเป็นการแก้ปัญหาที่แยบยลจนน่าขนลุก สี่โตะไม่ได้เพียงแค่เข้าใจมิติของอาคาร แต่เขาเข้าใจ 'พฤติกรรมของมวลอากาศและความร้อน' ราวกับมองเห็นกระแสลมที่กำลังไหลเวียนอยู่จริง ๆ

"สุดยอดมาก..." เร็นจิหลุดปากอุทานออกมาด้วยความทึ่ง "คุณเข้าใจพลศาสตร์ของควันไฟขนาดนี้ได้อย่างไร?"

สี่โตะไม่ตอบคำถามนั้น สีหน้าของเขากลับมาเรียบเฉยตามเดิม เขาส่งดินสอกลับคืนให้เร็นจิ "เลิกชื่นชม แล้วลงมือเขียนแบบรายละเอียดซะ เยนนี่ต้องส่งให้ปู้มูราตะตรวจ"

ตลอดช่วงบ่ายของวันนั้น โตะตราฟต์ที่หันหน้าชนกันได้กลายเป็นสะพานเชื่อมความคิดของเด็กหนุ่มทั้งสองคน

เร็นจิเป็นคนลงมือคำนวณตัวเลขมิติ ความหนาของโครงสร้าง และข้อกำหนดตามระเบียบเทศบาลอย่างละเอียดถี่ถ้วน ขณะที่สี่โตะเป็นคนคอยชี้จุดวิกฤตของแนวแรงและการถ่ายเทอากาศ ทว่าในระหว่างที่เร็นจิกำลังเขียน

ตัวเลขบอกระยะมิติลงบนแบบขยายจุดเชื่อมต่ออยู่นั้น สีโตะก็ชะงักปลายตามามอง

"เดียวก่อน ลายมือนายเขียนแบบนี้ไม่ได้" สีโตะเอ่ยขัดขึ้น

เร็นจิจะหน้าขึ้นอย่างงุนงง "ทำไมครับ? ลายมือผมก็เป็นระเบียบดีนี่"

สีโตะดึงกระดาษทดมาตรงหน้า หยิบดินสอขึ้นมาขีดเขียนให้ดู "ดูเลขสี่ตัวนี้... นายเขียนหัวปิดเป็นสามเหลี่ยมทึบ เวลาว่างเหล็กรหน้างานต้องอ่านแบบในที่มืด หรือถ้าหมึกมันซึมเพราะละอองฝน เลขสี่ตัวนี้จะดูเหมือนเลขเก้าหรือเลขศูนย์ทันที ถ้าพวกเขาวัตรระยะรันพลาดไปแค่ไม่กี่เซนต์ ประตูกันไฟจะปิดไม่สนิททันที"

สีโตะดัดปลายดินสอลงบนกระดาษอย่างหนักแน่น

"จากนี้ไป ทุกแบบที่เขียนบนโต๊ะสองตัวนี้ เราจะใช้ 'ขวเลข' แบบเดียวกันเท่านั้น" สีโตะว่าพลางลากเส้น "หนึ่ง... เลข 4 ต้อง 'เปิดหัวด้านบน' เสมอ ปล่อยให้ยอดเปิดกว้างเป็นรูปตัวยู จะไม่มีทางอ่านสับสนกับเลขเก้าเด็ดขาด"

"สอง... เลข 7 ต้อง 'มีขีดขวางตรงกลางลำตัว' เสมอ" สีโตะลากเส้นตัดกึ่งกลาง "เพื่อไม่ให้ช่างจำสับสนกับเลขหนึ่งที่มีดิ่งหัว"

"และสาม..." สีโตะวาดลูกศรที่มีหางเป็นเส้นทแยงมุมสองชั้นคล้ายขนนก "ลูกศรหางขนนกสองชั้นตรงนี้ หมายถึงแนวจุดวิกฤตที่รับทั้งแรงเฉือนและความร้อน ห้ามใครหน้าไหนเจาะรูร้อยท่อหรือดัดแปลงเด็ดขาด"

เร็นจิมองดูตัวเลขและสัญลักษณ์ทั้งสามตัวบนกระดานหัด รหัสลายเส้นที่เรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยความรอบคอบและสติปัญญาแห่งความปลอดภัย

"เข้าใจแล้วครับ" เร็นจิกพยักหน้ารับ รอยยิ้มบาง ๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปาก "เลขสี่เปิดหัว เลขเจ็ดขีดขวาง และลูกศรลูกลม"

ในช่วงพริบตา นั้น บรรยากาศอันเย็นชาที่เคยขวางกั้นระหว่างโตะเขียนแบบทั้งสองฝั่งก็เริ่มละลายลง มิตรภาพของคนสองคนไม่ได้เริ่มต้นจากบทสนทนาอื้อวอดภูมิหลัง ไม่ได้เริ่มจากการเปิดเผยความลับส่วนตัว แต่เริ่มต้นจากการเคารพในฝีมือ ความทุ่มเท และการต่อสู้ร่วมกันบนผืนกระดานไซเพื่อปกป้องชีวิตของผู้คน

เวลาล่วงเลยไปจนกระทั่งแสงอาทิตย์ยามเย็นลับหายไปหลังตึกสูง เสียงรถไฟสายชูโอด้านนอกยังคงดังกึกกักสม่ำเสมอ

มูราตะเดินถือแฟ้มเอกสารสีน้ำตาลหนาเตอะออกมาจากห้องทำงานด้านหลัง ชายชราเดินตรงมาที่โตะของสี่โตะแล้ววางแฟ้มเล่มนั้นลงอย่างแรง จนเกิดเสียงดังทึบ

"สี่โตะ มีงานใหญ่ส่งต่อมาจากผู้รับเหมาช่วง" มูราตะเอ่ยด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า "อาคารชุดพักอาศัยขนาดใหญ่ในเขตอาดาจิ ทางนั้นอยากให้เราช่วยตรวจสอบเคลียร์แบบระบบวิศวกรรมอาคารเก่า แก่ช่วยเอาไปดูคร่าว ๆ ก่อนเดี๋ยวพรุ่งนี้ค่อยคุยรายละเอียด"

มูราตะเดินกลับเข้าไปในห้อง ทิ้งแฟ้มเอกสารเล่มหนาไว้บนโตะดราฟต์

เร็นจิที่กำลังนั่งเก็บเศษยางลบชำเลื่องมองแฟ้มเล่มนั้น บนหน้าปกของแฟ้ม มีตราประทับสีแดงเข้มรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนซ้อนกันสามชั้น พร้อมตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่พิมพ์ไว้อย่างชัดเจนว่า:

'กลุ่มทุนชินเซ คอนสตรัคชั่น'

ในวินาทีนั้นเอง... เร็นจิสังเกตเห็นว่ามีมือของสึโตะที่กำลังจะเอื้อมไปเปิดแฟ้มพลันชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

แผ่นหลังของสึโตะเกร็งกระตุกเล็กน้อย ดวงตาเรียวรีที่เคยดูเฉยชาเบิกกว้างขึ้น แววตาของเขาจ้องเขม็งลงไปที่ยตราประทับสีแดงของชินเซอยู่เนิ่นนาน ลมหายใจของเขาเริ่มหนักขึ้น ทว่าเพียงไม่กี่วินาที สึโตะก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ปรับสีหน้าให้กลับมาเรียบเฉยดังเดิม แล้วดึงแฟ้มเอกสารนั้นเข้ามาใกล้ตัวโดยไม่เอ่ยปากอะไรแม้แต่คำเดียว

ครี๊ด... ครี๊ด...

โทรศัพท์มือถือฝาพับรุ่นเก่าที่วางอยู่ข้างที่เขยิบหิ้งของสึโตะสั่นสะเทือนขึ้นมาสั้น ๆ

สึโตะเอื้อมมือไปเปิดฝาโทรศัพท์ออกดู หน้าจอดิจิทัลสีเขียวสลัวสว่างวาบขึ้นมาในความมืด ปรากฏข้อความสั้น ๆ จากหมายเลขที่ไม่มีการระบุชื่อผู้ส่ง:

[อย่าชุด K-01 ถ้าไม่อยากจบเหมือนพ่อ]

แสงไฟสีเขียวจากหน้าจอมือถือสะท้อนวูบในแววตาของสึโตะ เขากรรไกรของเขาบาดแน่นจนกล้ำเนื้อแก้มกระตุก

เร็นจิที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเห็นท่าทางที่ผิดปกตินั้น จึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณสีโตะ? ...กลุ่มทุนชินเซนี่ คุณเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนหรือครับ?”

สีโตะบิดฝาโทรศัพท์มือถือลงอย่างช้า ๆ เสียงฝาพับกระทบกันดัง กริ๊กเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบของห้องทำงาน เขายัดโทรศัพท์ลงในกระเป๋าทางเกง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับเร็นจิ แวตาคู่นั้นมีดมิดและลึกล้ำจนยากจะหยั่งถึง

“ยังไม่รู้จักดีพอ...”

สีโตะตอบด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำและราบเรียบจนน่าใจหาย เขาปิดกั้นแวตาทันทีหมดไวต์เงามืด แล้วก้มหน้าลงเปิดแฟ้มเอกสารของชินเซต่อไป โดยไม่เอ่ยสิ่งใดอีกเลย

บทที่ 1: โต๊ะร่างศพคู่ขนาน

The Parallel Drafting Tables

ลมหนาวระลอกแรกของปลายเดือนพฤศจิกายน พัดพาไอเย็นยะเยือก มาจากเทือกเขาทางตอนเหนือของที่ราบคันโต

ตามแนวถนนสายแคบของย่านคันตะ ใบแปะก๊วยสีเหลืองจัดเริ่มร่วง หล่นลงมาทับถมบนทางเท้ากลายเป็นพรมสีทองที่เปียกชื้นด้วยละอองน้ำค้าง ยามเช้า ร้านหนังสือเก่าและร้านกาแฟโบราณต่างเริ่มเลื่อนประตูกระจกปิดสนิทเพื่อกักเก็บไออุ่น ทว่าภายในตรอกลึกที่แทบไม่มีแสงแดดส่องถึง ความอบอุ่นเพียงหนึ่งเดียวที่ดำรงอยู่ไม่ได้มาจากเครื่องทำความร้อนน้ำมันก๊าดรุ่นเก่าของสำนักงานมูราตะ หากแต่มาจากหลอดไฟทังสแตนสีส้มเรื่อเหนือโต๊ะร่างศพไม้สนสองตัวที่ตั้งหันหน้าประจันกันตรงกลางห้อง

เกือบสองเดือนแล้วนับจากเช้าวันแรกที่ ฮาเซงาวะ เร็นจิ ก้าวเท้าเข้ามาทำงานที่นี่

ความประหม่าและความเคอะเขินของเด็กหนุ่มวัยยี่สิบสามปี ผู้เพิ่งก้าวพ้นรั้วมหาวิทยาลัย ค่อยๆ ถูกกลืนหายไปกับจังหวะการทำงานจริงที่หนักหน่วง เสื้อสูทสากลสีเข้มตัวเก่งที่แม่ซื้อให้เป็นของขวัญวันรับปริญญาถูกทำความสะอาดและแขวนนิ่งอยู่ในตู้เสื้อผ้าที่ห้องเช่า เร็นจิเปลี่ยนมาสวมเสื้อ

ไหมพรมคอเต่าสีเทาเข้ม ทับด้วยเสื้อกั๊กขางผ้าแคนวาสหนาที่มีกระเป๋าลาย
ช่อง สำหรับเสียบตลับเมตรเหล็กยาวห้าเมตร ไม้สเกลสามเหลี่ยม ปากกา
เขียนแบบ และสมุดบันทึกเล่มหนาที่อัดแน่นไปด้วยตัวเลขระยะห่าง ช่องว่าง
และบันทึกการออกแบบทุกรายของอาคาร

ตรงข้ามกับเขา... สี่โต๊ะ เคียวสุเกะ ยังคงเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปีที่ดู
เหมือนจะไม่เคยนอนหลับเต็มอิ่ม

เสื้อเชิ้ตลายสก๊อตสีเขียวเข้มตัวหลวมโพกที่สวมทับเสื้อยืดสีดำคอย้วย
กางเกงยีนส์ที่มีรอยคราบสนิมเหล็กและฝุ่นปูนแห้งกรัง ปลายนิ้วมือเขายัง
คงมีกลิ่นบุหรืเมวิอุสติดแน่น และบนโต๊ะตราฟต์ฝั่งของเขาก็ยังคงรกเรื้อไป
ด้วยกระป๋องกาแฟดำสำเร็จรูปเปล่าๆ ที่วางซ้อนกันเป็นทรงสูงเอียงกะเท่เร่
ทว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงในช่วงแปดสัปดาห์ที่ผ่านมา คือจังหวะการ
หายใจและเสียงกระทบของเครื่องมือระหว่างโต๊ะเขียนแบบทั้งสองฝั่ง

จากเดิมที่เป็นเพียงคนแปลกหน้าที่คอยแอบมองกันด้วยความระแวง
บัดนี้พวกเขากลับกลายเป็นพันธมิตรสองตัวที่หมุนรอบประสานกันอย่างน่า
อัศจรรย์

ในสายตาของ มูราตะ โคอิจิ สถาปนิกอาวุโสเจ้าของสำนักงาน เด็ก
หนุ่มทั้งสองคนคือชั่วตรงข้ามที่เข้ามาเติมเต็มช่องว่างของกันและกัน

เร็นจิคือความรอบคอบและกฎเกณฑ์

ทุกครั้งที่ก้าวเท้าเข้าไปในอาคารที่ได้รับมอบหมาย เร็นจิจะเปิดกระดาน
หินแบบ กางพิมพ์เขียวสถาปัตยกรรมเดิมออก แล้วเดินสำรวจอย่างเป็น
ระบบทีละตารางเมตร เขาใช้ตลับเมตรเหล็กวัดความกว้างสุทธิของโถงทาง

เดิน ตรวจสอบบรัศมีการเปิดของประตูกันควัน คำนวณระยะรัน และตรวจเช็คหัวจ่ายน้ำดับเพลิงอย่างละเอียดละออ ทุกมิติที่จดลงในสมุดต้องผ่านการทาบซ้ำเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด สำหรับเร็นจิ ตัวบทกฎหมายและมาตรฐานวิศวกรรมไม่ใช่แค่ข้อบังคับราชการ แต่มันคือแนวปราคการสุดท้ายที่จะคอยคุ้มครองชีวิตของผู้บริสุทธิ์ไม่ให้อายุกลายเป็นเล้าถ่าน

ขณะที่สีโตะ... คือสัญญาตถุณอันดิบเถื่อนที่สัมผัสได้ถึงชีพจรของโครงสร้าง

สีโตะแทบไม่เคยมองอาคารเป็นเพียงรูปทรงเรขาคณิตบนแผ่นกระดาษ แต่มองเห็นมันเป็นสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมาที่กำลังแบกรับน้ำหนักและความเค้นอย่างเจียนัน ชายหนุ่มพกเพียงก้อนเคาะคอนกรีตดำสนั่น ตลับเมตรพกพา และไฟฉายแรงสูง สีโตะจะเดินเอียงหูฟังเสียงสะท้อนของเนื้อปูนตามแนวคาน มุดเข้าไปในห้องใต้ดินที่ชื้นแฉะ หรือปีนขึ้นไปบนช่องเปิดใต้หลังคาที่เต็มไปด้วยฝุ่นผงใยแก้ว

เพียงแค่ใช้ปลายนิ้วสัมผัสสรอยแตกลายงาบนผิวฉาบ สีโตะก็บอกได้ทันทีว่ามันเป็นเพียงรอยร้าวผิวเผินจากการหดตัวของปูน หรือเป็นรอยฉีกเฉียงสีลึบห้ำองศาตามแนวแรงเฉือนที่พร้อมจะทำให้เสากระเบิดออกหากแผ่นดินไหวมาเยือน

บ่ายวันหนึ่งในสัปดาห์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน ฟ้าเหนือโตเกียวคร่ำหม่นด้วยเมฆฝน ละอองฝนโปรยปรายลงมาปะทะกระจกหน้าต่างจนเกิดเป็น

สายน้ำไหลริน

ทั้งสองคนได้รับมอบหมายให้ลงพื้นที่สำรวจอาคารพาณิชย์เก่าสี่ชั้นใกล้สถานีอาซากุสะ เจ้าของอาคารต้องการปรับปรุงพื้นที่ชั้นสองและชั้นสามให้กลายเป็นห้องพักแบ่งเช่าราคาประหยัดสำหรับแรงงานต่างด้าว ตัวอาคารสร้างขึ้นตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษ 1970 ผืนภายนอกมีรอยแตกร้าวและคราบตะไคร่น้ำเกาะกรัง อาคารภายในอบอ้าวและส่งกลิ่นอับของเศษไม้ผุพัง

ขณะที่เร็นจิกำลังก้มหน้าก้มตาวัดระยะความกว้างของบันไดหนีไฟด้านหลังอาคาร สึโตะก็ดึงบันไดลงอะลูมิเนียมออกมาตั้ง ก้าวขึ้นไปเปิดช่องเซอร์วิสแคบๆ เหนือฝ้าเพดานห้องน้ำรวมชั้นสอง ชายหนุ่มมุดศีรษะและลำตัวท่อนบนหายเข้าไปในความมืด แสงไฟฉายส่องกราดตัดผ่านม่านฝุ่นหนาที่บ

ไม่กี่นาทีต่อมา เสียงสบถพึมพำในลำคอของสึโตะก็ดังลอดออกมา

"เร็นจิ... ขอยืมไฟฉายแรงสูงกับไม้บรรทัดเหล็กหน่อย"

น้ำเสียงที่ราบเรียบแต่แฝงความตึงเครียดผิดปกติ ทำให้เร็นจิต้องรีบวางกระดานหนีบแบบ แล้วปีนบันไดลงตามขึ้นไป

กลิ่นสาบของฝุ่นเก่าและกลิ่นสารเคมีแปลกปลอมลอยเข้าปะทะจมูกทันทีที่โผล่พ้นแนวฝ้าเพดาน แสงไฟฉายจากหมวกนิรภัยของเร็นจิ تابลงบนแผ่นหลังของสึโตะ ซึ่งกำลังนั่งยองๆ อยู่บนโครงเหล็กฝ้า ชายหนุ่มร่นพิที่ใช้ค้อนด้ามสั้นเคาะลงบนเสาคอนกรีตต้นหนึ่งเบาๆ

เสียงที่สะท้อนกลับมาดัง *แป๊ก... แป๊ก...* มันไม่ใช่เสียงของคอนกรีตตันที่มันคง แต่เป็นเสียงที่กลวงและแห้งแล้งอย่างน่าประหลาด

"ดูตรงนี้สิ" สีโตะเบี่ยงตัวออก ให้แสงไฟฉายส่องกระทบโคนเสา
โครงสร้างหลักต้นมุทิตะวันตกเฉียงใต้

เร็นจิฟังมองตาม และภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าก็ทำให้หัวใจของเขาหล่น
วูบ

ผิวคอนกรีตของเสาต้นนั้นไม่ได้เรียบเนียนอย่างที่ควรจะเป็น แต่มีร่อง
รอยการใช้เครื่องสกัดปูนเจาะลึกลงไปเนื้อเสาเกือบสี่เซนติเมตร เป็นแนว
ยาวตั้งแต่พื้นจรดเพดาน เพื่อยึดท่อร้อยสายไฟหลักและท่อน้ำทิ้งพีวีซีขนาด
ใหญ่เข้าไปซ่อนไว้ด้านใน ยิ่งไปกว่านั้น เหล็กข้ออ้อยเส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบ
ห้ามิลลิเมตรซึ่งเป็นแกนรับน้ำหนักหลัก ถูกฉีกเนื้อเหล็กออกไปเกือบครึ่ง
หนึ่งเพื่อเปิดทางให้ท่อลอดผ่าน สนิมสีน้ำตาลแดงเกาะกินเนื้อเหล็กจนปริ
แตกเป็นเกล็ดบางๆ

"ระยะคอนกรีตหุ้มเหล็กโครงสร้าง... หายไปหมดเลย" เร็นจิอุทานออก
มาเบาๆ เสียงของเขาสิ้นพร่าด้วยความตกใจ "แถมยังบากเนื้อเหล็กแกนเสา
ออกไปอีก นี่มันไม่ใช่ความประมาทแล้ว... แต่มันคือการทำลายโครงสร้างทั้ง
ชุดๆ!"

"ไม่ใช่แค่นั้นหรอก" สีโตะใช้ปลายนิ้วปาดเศษผงสีขาวที่ร่วงอยู่รอบโคน
เสาขึ้นมาดม "ช่วงรื้อก่อนไม่ได้แค่เจาะฝังท่อ แต่พอทำเสร็จ พวกเขาก็เอา
เศษโฟมกับปูนปลาสเตอร์มาโบกอุดร่องไว้ลวกๆ ทาสีทับเพื่อตบตาเวลาเจ้า
หน้าที่เทศบาลมาตรวจรับอาคาร เสาต้นนี้รับน้ำหนักพื้นชั้นสาม ชั้นสี่ และ
แท็งก์น้ำบนดาดฟ้าอยู่ทั้งหมด"

เร็นจิกำหนดภาพจำลองในหัวทันทีตามหลักสถาปัตยกรรม

เสาต้นมุมที่สูญเสียพื้นที่หน้าตัดและเนื้อเหล็กไปขนาดนี้ กำลังรับแรงอัดจะหายไปเกือบครึ่งหนึ่ง และหากเกิดเพลิงไหม้ที่ชั้นสอง ความร้อนสะสมเพียงไม่กี่ร้อยองศาจะพุ่งตรงเข้าเผาแกนเหล็กโดยตรงโดยไม่มีชั้นคอนกรีตช่วยหน่วงความร้อน เมื่อเหล็กเส้นสูญเสียกำลังต้านทาน เสาจะยุบตัวลงในชั่วพริบตา และอาคารทั้งหลังจะพับครืนลงมาทับผู้คนเบื้องล่างทันทีโดยไม่มีเสียงเตือนใดๆ ทั้งสิ้น

"ต้องสั่งระงับการใช้งานทันทีครับ" เร็นจิกัดฟันแน่น "ถ้าปล่อยให้คนเข้ามาอยู่ เสาต้นนี้พร้อมจะหักครืนลงมาทุกเมื่อ เราต้องระบุความเสียหายนี้ลงในรายงาน และสั่งให้เจ้าของตึกตามเสาเหล็กเสริมกำลังชั่วคราวก่อนจะทำอย่างอื่น"

"นายคิดว่าง่ายขนาดนั้นเชียวหรือ?" สึโตะหันมาสบตา แวตาคมกริบได้ปอยผมยุ่งเหยิงฉายแววเย้ยหยันจางๆ "เดี๋ยวลงไปข้างล่าง นายก็จะได้เห็นเองว่าโลกความจริงมันหน้าตาเป็นยังไง"

เมื่อทั้งสองคนปั่นบันไดลิงกลับลงมายังโถงชั้นล่าง ชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมในชุดสูทเนื้อหยาบก็เดินก้าวเข้ามาหา ใบหน้าอวบอ้วนนั้นประดับด้วยรอยยิ้มการค้าที่ดูไม่จริงใจ บนหน้าอกมีป้ายชื่อระบุตำแหน่งผู้จัดการตัวแทนฝ่ายบริหารทรัพย์สิน

"เป็นยังไงบ้างครับน้องๆ จากสำนักงานมูราตะ?" ชายร่างท้วมเอ่ยทักพลางส่งสายตามองสำรวจสภาพเสื้อผ้าที่เปื้อนฝุ่นปูนของทั้งคู่ "โครงสร้างตึก

นี้มันก็สร้างมานานแล้ว ย่อมมีทรุดโทรมไปตามกาลเวลาเป็นธรรมดา แต่เจ้าของตึกเขาต้องการรีบเปิดรับคนเช่าให้ทันก่อนสิ้นปี เรื่องช่องว่างหรือรอยร้าวเล็กๆ น้อยๆ ช่างบนนั้น... หวังว่าคงไม่มีอะไรที่ต้องทำให้เรื่องมันยุ่งยากใช่ไหมครับ?"

เร็นจิขยับแว่นสายตา ดึงกระดานหนีบแบบขึ้นมาถือไว้ตรงหน้า "มีปัญหาใหญ่มากครับ เสาหลักต้นมุมถูกเจาะฝังท่อจนโครงสร้างแทบไม่เหลือเนื้อปูนรับแรง แฉกทางหนีไฟด้านหลังก็มีช่องว่างกองปิดตาย อาคารหลังนี้อันตรายเกินกว่าจะเปิดให้คนเข้ามาอยู่ครับ"

รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้จัดการอาคารเลือนหายไปทันที แววตาเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวและเย็นชา

ชายร่างท้วมก้าวประชิดเข้ามาอีกหนึ่งก้าว ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทด้านใน แล้วดึงซองเอกสารสีขาวหนาเตอะออกมา ยื่นส่งมาตรงหน้าเร็นจิอย่างเปิดเผย

"ผมว่าน้องคงยังใหม่อยู่ ถึงยังไม่เข้าใจธรรมเนียมปฏิบัติ" น้ำเสียงของผู้จัดการดุด่าลง แผงการข่มขู่กลายๆ "ในซองนี้มีเงินสดสามแสนเยน ถือว่าเป็นค่าน้ำชา ค่าเหนื่อยสำหรับพวกน้องสองคน และเป็นค่าเสียเวลาเขียนรายงานให้มันออกมา 'เรียบร้อยและผ่านเกณฑ์' แค่งความเห็นว่าโครงสร้างโดยรวมมันคงแข็งแรงดี ส่วนเรื่องเสานั้นก็ไม่ต้องไปพูดถึงมัน มูราตะซังเขาก็เป็นผู้ใหญ่ที่คุยง่าย รู้จักผ่อนปรน น้องสองคนอย่าทำตัวเป็นเด็กมีปัญหาให้ผู้ใหญ่เขาต้องลำบากใจเลยดีกว่า"

เร็นจิมองดูของเงินสี่บาทตรงหน้า เลือดในกายสูบฉีดขึ้นมาด้วยความ
โกรธจัดจนใบหน้าแดงกำ

"เก็บเงินของคุณกลับไปเถอะครับ!" เร็นจิปฏิเสธเสียงแข็ง ดวงตาจ้อง
ตรงไปที่อีกฝ่ายโดยไม่กะพริบ "สิ่งที่ซ่อนอยู่หลังผ้านั้นมันพร้อมจะกล่มลงมา
ทับคนตายได้ทุกเมื่อ ถ้าเกิดเรื่องขึ้นมา คนข้างบนจะไม่มีทางรอดเลยแม้แต่
คนเดียว จะให้พวกเรากลัวยาวเขียนว่าผ่านเพื่อแลกกับเศษเงินพวกนี้ ผมทำ
ไม่ได้หรอกครับ!"

"ไอ้เด็กเมื่อก่อนขึ้น!" ชายร่างท้วมสบถออกมาอย่างหมดความอดทน
ก้าวเข้ามาจะใช้ฝ่ามือผลักอกของเร็นจิให้ถอยหลัง "คิดว่ามีใบอนุญาตแล้ว
จะมาสั่งสอนใครก็ได้หรือไง? สำนักงานมูราตะเป็นแค่ผู้รับเหมาช่วงกระຈຈຈ
ถ้าพวกแกไม่ยอมเซ็นผ่าน ฉันจะโทรไปยกเลิกสัญญา กับมูราตะเดี๋ยวนี้
แล้วไปแจ้งสำนักงานอื่นที่เขาพูดจารู้เรื่องกว่านี้!"

ทว่า ก่อนที่มือ นั้นจะทันได้สัมผัสถูกตัวเร็นจิ...

หมับ!

มือขวาที่หยาบกร้านและเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นของ สีโอตะ เคียวสุเกะ
ก็พุ่งเข้าคว่ำหมับเข้าที่ข้อมือของชายร่างท้วมไว้แน่นราวกับคีมเหล็กกล้า

เสียงกระดูกข้อมือบิดเบียดกันดังสะท่อนเบาๆ ชายร่างท้วมสะดุ้งสุดตัว
ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด พยายามจะกระชากแขนกลับแต่ไม่อาจ
ขยับเขยื้อนได้แม้แต่เซนติเมตรเดียว

สีโอตะไม่ได้ขึ้นเสียง ชายหนุ่มเพียงแค่ว่าเข้ามายืนขวางหน้าเร็นจิไว้
แผ่นหลังที่กว้างและเหยียดตรงบดบังร่างของรุ่นน้องไว้จนมิด ดวงตาเรียวรี

คมกริบดูพญาเหยี่ยวหรือลิง จ้องเขม็งเข้าไปในดวงตาที่กำลังสั่นระริกของ
ชายร่างท้วม

บรรยากาศรอบตัวของสีโตะเย็นยะเยือกลงในชั่วพริบตา เย็นชาจน
เหมือนอากาศในห้องดับจิต

"โทษของการพยายามติดสินบนผู้ตรวจสอบอาคาร และการปลอม
แปลงรายงานความปลอดภัยทางวิศวกรรม... นายคิดว่ามีแค่โทษปรับไม่กี่
ล้านเยนหรือไม่?" สีโตะเอ่ยกระซิบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าทุกถ้อยคำกลับ
หนักหน่วงราวกับก้อนหินถ่วงน้ำ

สีโตะโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้หูของชายร่างท้วม ลมหายใจของเขาเจือ
กลิ่นควันบุหรี่จางๆ

"นายจะโทรไปฟ้องมูราตะซังก็ได้ จะยกเลิกสัญญาก็ได้... แต่ถ้านายทำ
แบบนั้น ฉันจะส่งภาพถ่ายเสาต้นนี้ ข้อมูลการดัดแปลงอาคารโดยมิชอบ
พร้อมบันทึกเสียงที่นายพยายามยัดเงินใต้โต๊ะเมื่อกี่ ตรงไปที่แผนกควบคุม
อาคารของเทศบาลกรุงโตเกียว และสำนักข่าวทุกช่องในเย็นวันนี้ทันที"

ชายร่างท้วมหน้าซีดเผือด ริมฝีปากสั่นระริก "แก... แกขู่ฉันหรือ..."

"ฉันไม่ได้ขู่ แต่ฉันบอกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น" สีโตะบีบข้อมือแน่นขึ้นอีก
นิดจนอีกฝ่ายร้องครางในลำคอ "และถ้าตึกนี้เกิดถล่มหรือไฟไหม้ขึ้นมาใน
อนาคต คนแรกที่จะถูกตำรวจลากตัวเข้าคุกในข้อหากระทำการโดยประมาท
เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย... จะไม่ใช่เจ้าของตึกที่นั่งเสวยสุขอยู่ต่าง
ประเทศ แต่มันคือผู้จัดการอาคารที่ซื้อของนายเซ็นรับผิดชอบอยู่บนเอกสาร
ทุกแผ่น จำใส่หัวไว้ซะ"

สีโตะสะบัดมือออกอย่างไม่ไยดี ชายร่างท้วมเซถอยหลังไปหลายก้าว
ลูบข้อมือที่ขึ้นรอยแดงเล็กน้อยด้วยความหวาดผวา

"เก็บเศษเงินของนาย แล้วใส่หัวไปบอกเจ้าของตึก ให้เตรียมงบเสริม
โครงสร้างเสาต้นนี้ด้วยเหล็กประคบและฉนวนกันไฟตามที่พวกเราจะระบุใน
รายงานอย่างถูกต้อง" สีโตะพูดทิ้งท้ายโดยไม่หันกลับไปมอง "ไม่เช่นนั้น
อาคารหลังนี้จะถูกสั่งปิดตายถาวรตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป"

ผู้จัดการอาคารยืนตัวสั่นงันงก สายตาที่เคยมองดูแคลนเปลี่ยนเป็น
ความหวาดกลัวอย่างสิ้นเชิง เขารีบกอบเก็บซองเอกสารขึ้นมาแนบอก แล้ว
หันหลังวิ่งหนีออกจากประตูหน้าอาคารไปโดยไม่ยอมหันกลับมามองอีกเลย

ความเงียบบังกลับคืนสู่โถงชั้นล่าง มีเพียงเสียงเม็ดฝนที่ซัดสาดเข้าไป
บานกระจกแตกด้านนอก

เร็นจียืนมองแผ่นหลังของสีโตะ หัวใจยังคงเต้นระทึกด้วยความตื่นตะลึง
ชายหนุ่มไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า รุ่นพี่ร่วมโต๊ะทำงานที่ดูเฉื่อยชา ไม่ยินดี
ยินร้ายต่อสิ่งใด และดูเหมือนคนที่ไม่แคร์โลก จะมีมุมที่ดุดัน เด็ดขาด และ
พร้อมจะใช้ความจริงเชือดเฉือนความอยุติธรรมได้อย่างน่าเกรงขามถึงเพียงนี้

สีโตะล้วงซองบุหรี่ขึ้นมาเคาะเบาๆ ดึงบุหรี่ยาวหนึ่งขึ้นมาคาบไว้ที่ริม
ฝีปาก จดไฟแล้วพ่นควันสีเทาจางๆ ออกมาอย่างเฉยเมย ราวกับเหตุการณ์
เมื่อครู่เป็นเพียงเรื่องลมๆ แล้งๆ

"ยืนเหม่ออะไรอยู่ เร็นจิ?" สีโตะเอ่ยเสียงเรียบ "รีบไปวัดระยะบันไดหนี
ไฟให้เสร็จ ฝนเริ่มซาแล้ว จะได้ขึ้นไปดูรอยต่อบนดาดฟ้าให้จบๆ ไป"

ยามพลบค่ำ ลมฝนสงบลง เหลือเพียงไอหนาวเหน็บที่พัดกรูมาจาก
แม่น้ำสุมิตะ

ท้องฟ้าเหนือกรุงโตเกียวเปลี่ยนผ่านเป็นสีม่วงครามเข้ม แสงไฟนีออน
จากย่านการค้าและตึกระฟ้าใจกลางเมืองเริ่มสว่างไสวระยิบระยับอยู่ไกลลิบ
สองหนุ่มยืนอยู่บนดาดฟ้าคอนกรีตที่เปียกชุ่ม ลมหนาวพัดปะทะใบหน้าจน
ชาหนีบ

เร็นจิยื่นฟิงชอบก้นตัก มองลงไปยังท้องถนนเบื้องล่างที่มีรถยนต์แล่น
ผ่านไปมาราวกับสายน้ำที่ไม่มีวันหยุดนิ่ง

"โตเกียวเต็มไปด้วยตึกเก่าที่ซ่อนระเบิดเวลาไว้แบบนี้เต็มไปหมดเลยนะ
ครับ..." เร็นจิเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมาเบาๆ "ถ้าสถาปนิกทุกคนยอม
หลับตาข้างหนึ่ง ถ้ายอมรับเศษเงินแล้วปล่อยให้ตึกแบบนี้เปิดใช้งาน วันหนึ่ง
ที่เกิดภัยพิบัติ เมืองทั้งเมืองคงกลายเป็นสุสานในพริบตาเดียว"

สึโตะยื่นฟิงแท่งน้ำเก่า ควันบุหรือลอยวนรอบใบหน้าคมคาย ดวงตา
ของเขาเหม่อมองเส้นขอบฟ้าที่มีตมิดลงเรื่อยๆ

"นายรู้ไหมว่า ตอนแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่โกเบปี 1995... ทำไมอาคาร
บางหลังถึงยังยืนหยัดอยู่ได้ ทั้งที่แรงสั่นสะเทือนมันเกินขีดจำกัดที่กฎหมาย
คำนวณไว้?" สึโตะถามขึ้นมาลอยๆ

เร็นจิหันมามองด้วยความสนใจ "เพราะการกระจายน้ำหนักของเสาและ
คานเสริมหรือครับ?"

"เพราะคานชอยและระเบียบยี่นที่ดูเหมือนไม่มีประโยชน์ต่างหาก" สี่โต๊ะตอบซ้ำๆ แหวตอาของเขาดูหม่นลึกลงไป "วิศกรบางคนยอมตื้อตึง ยอมใส่เหล็กเสริมพิเศษเข้าไปในจุดที่กฎหมายไม่ได้บังคับ ยอมถูกตักตวง ยอมถูกผู้รับเหมาด่าว่าเปลืองเหล็ก... แต่วันที่แผ่นดินแยก ขึ้นส่วนที่ดูไร้ค่าพวกนั้น ยอมฉีกขาด ยอมบิดงอและพังทลายลงก่อน เพื่อดึงรั้งเสาโครงสร้างหลักไม่ให้หักโค่น ช่วยชีวิตคนข้างในไว้ได้นับพันคน"

สี่โต๊ะทั้งก้นบูหรือลงในกระป๋องเปล่า แล้วหันมาสบตากับเร็นจิตรงๆ

"โครงสร้างที่แท้จริง... ไม่ได้วัดกันที่ว่าตอนฟ้าโปรงมันจะยืนตระหง่านสวยงามแค่ไหน เร็นจิ แต่มันวัดกันที่ว่า ในวินาทีที่ทุกอย่างพังทลาย มันยอมฉีกตัวเองเพื่อปกป้องใครไว้ได้บ้าง"

ถ้อยคำนั้นฝังลึกลงไปในจิตใจของเร็นจิอย่างเจียบบั้น มันไม่ใช่แค่หลักการทางวิศวกรรม แต่มันคือปรัชญาการมีชีวิตอยู่ของชายตรงหน้า

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา รอยต่อระหว่างโต๊ะตราฟต์ของพวกเขา ก็ค่อยๆ เลือนหายไป กลายเป็นมิตรภาพที่แน่นแฟ้น

เมื่อกลับมาถึงสำนักงานมูราตะในยามค่ำคืน ทั้งสองคนจะนั่งประจันหน้ากันบนโต๊ะไม้สน เสียงซูดซิดของไส้ดินสอกราไฟต์และเสียงเลื่อนไม้ที่ตึงก้องไปทั่วห้องทำงานอันเจียบสงบ ขวเลขสถาปัตยกรรมที่พวกเขาาร่วมกันคิดค้น—เลข 4 เปิดหัวด้านบนเพื่อป้องกันการสับสนกับเลขเก้า, เลข 7 ซิดขวางตรงกลางลำตัวเพื่อตัดปัญหาการจำสลับกับเลขหนึ่ง, และลูกศรลุ่มที่มีหางสองชั้นเพื่อระบุแนวแรงวิกฤต—เริ่มถูกบรรจงเขียนลงบนแบบก่อสร้างทุกแผ่นที่ส่งออกจากสำนักงาน

แบบแปลนที่ลงชื่อ ฮาเซงาวะ เร็นจิ เป็นผู้ตรวจทานมิติ และมี สึโตะ เคียวสุเกะ เป็นผู้ตรวจสอบโครงสร้าง กลายเป็นแบบที่เจ้าหน้าที่เทศบาลให้ความเชื่อถือสูงสุด เพราะมันเที่ยงตรงและคิดเพื่อความปลอดภัยไว้เสมอ

บ่อยครั้งในยามดึก สึโตะจะเดินไปกดกาแฟดำกระป๋องจากตู้หน้าร้าน แล้วโยนข้ามโต๊ะมาให้เร็นจิ

"ดื่มซะ ไอ้หนุ่มเนิร์ด หน้าซีดจนจะกลืนไปกับกระดาด้าไขแล้ว"

และเร็นจิก็คะรับกระป๋องอุ่นๆ นั้นมาแนบแก้ม คล้ายออกมาอย่างจริงจัง "ขอบคุณครับคุณสึโตะ"

หลังเลิกงานในคืนที่ลมหนาวพัดกรรโชก ทั้งสองคนมักจะพากันเดินลัดเลาะเข้าไปในตรอกมืดแคบใต้แนวสะพานรถไฟสายยามาโนเตะของย่านคันดะ

ที่นั่นมีร้านราเมนเคาน์เตอร์ไม้เก่าๆ ขนาดเจ็ดที่นั่ง ซ่อนตัวอยู่ใต้คานคอนกรีตหิมะ ม่านผ้าหนาสีครามขีดตรงทางเข้าสะบัดฟุ้งฟุ้งตามแรงลม ให้ความร้อนจากหม้อต้มน้ำซุปกระดูกหมูพวยพุ่งส่งกลิ่นหอมกรุ่นของซิงแก่ และซีอิ๊วดำออกมาทักทาย ทุกๆ สามนาทีกั้นคอนกรีตใต้ผ้าเท้าและแก้วน้ำสแตนเลสบนโต๊ะจะสั่นสะเทือนเบาๆ ตามจังหวะขบวนรถไฟข้ามฟากที่แล่นผ่านเหนือศีรษะ

ราเมนโชยุร้อนๆ ขามละห้อยร้อนที่มีหมูขาซูดมึนแผ่นบาง หน่อไม้ดอง และสาหร่ายแผ่น ถูกยกมาวางลงตรงหน้า

ให้ความร้อนจากขามพวยพุ่งขึ้นมาจับผ้าขาวบนเลนส์แว่นตาของเร็นจิ จนเด็กหนุ่มต้องถอดแว่นออกมาเช็ดกับชายเสื้ออีกกลางหัวเราะเหะๆ ด้วย